

PARETS ARREU DEL MÓN
Recull de relats del premi literari

El llibret que teniu davant és el recull dels escrits presentats en el primer concurs literari *Parets arreu del món*.

Les obres presentades han estat escrites per veïns i veïnes de Parets que d'una manera o d'altra senten aquest projecte com una oportunitat per expressar-se. La temàtica és variada: trobem escrits que ens expliquen què significa formar part d'una societat que no és la pròpia de naixement. Altres escrits ens fan reflexionar sobre el viatge que fan moltes persones per arribar a un destí desconegut i d'altres ens diuen com Parets ha esdevingut un lloc variat culturalment. Volem agrair a totes les persones que han participat en aquest primer concurs literari, perquè els escrits són fruit d'experiències personals i sentiments de les persones i això sempre quedarà entre la gent de Parets del Vallès.

Els escrits estan acompanyats de les fotografies que ha realitzat Gina Segura, que s'ha implicat en el projecte d'una manera molt personal. Les imatges formen part de l'exposició *Fruits migratoris* basada en frases extretes de cadascun dels relats i poesies.

També volem donar les gràcies al Consorci de Normalització Lingüística i l'Aula d'Adults per la col·laboració que fan des de l'inici amb nosaltres i perquè cada dia treballen per fer difusió de la nostra llengua i ajuden a les persones novingudes a formar part de la nostra societat.

Des del Servei d'Acollida treballarem per ser el punt de partida perquè tota la ciutadania gaudeixi dels mateixos drets i conegui els deures per tal de ser un poble cohesionat i ric culturalment. Aquesta tasca no la podríem fer sense la implicació de tots els serveis que ens ajuden a portar a terme els projectes que gestem nosaltres.

Pensem que el coneixement i l'intercanvi que es produeixen amb els moviments migratoris ens ajuda a créixer personalment i també com a poble, ja que cadascuna de les persones que arriba i comparteix amb nosaltres la seva vivència i el seu coneixement ens permet entendre d'una manera més global què passa al món i fa que trenquem amb els prejudicis que tenim vers les persones que vénen d'un indret desconegut per nosaltres per establir-se al nostre municipi i així formar part de la nostra vida.

Servei d'Acollida. Regidoria de Serveis Socials

Els moviments migratoris es donen a tot arreu, i a Parets també. Moltes vegades l'ésser humà es veu obligat a canviar el seu estil de vida, per tal de buscar allò que li manca on resideix. En la majoria dels casos, els moviments migratoris sorgeixen de la manca de les necessitats bàsiques i de la necessitat de buscar un futur millor.

Allunyar-te de les teves arrels, de la teva família, dels que t'estimen, de tot allò que t'ha fet créixer....no és fàcil. Però intentar arrelar-se de nou, encara és més difícil.

Afortunadament, dia a dia es treballa per tal de conscienciar aquelles persones que no accepten la realitat migratòria, per ajudar aquells nouvinguts que tenen menys possibilitats i per intentar fer de la seva arribada l'oportunitat que esperaven en aquesta terra.

El treball de totes aquelles persones que lluiten per la igualtat dels drets entre els homes i l'esforç que fan les persones nouvingudes, són el pilar d'aquest projecte fotogràfic, *Fruits migratoris*, que és un homenatge a tots aquells que lluiten per obtenir una societat millor, que reguen i cuiden l'arbre de la societat per tal que ens doni a tots el fruit correcte.

És per això que s'ha interpretat de manera metafòrica una frase de cada relat i cada poema que es va presentar al concurs literari organitzat per l'Ajuntament de Parets, anomenat *Parets arreu del món*. En aquest concurs es tractava de reconèixer, a través de la literatura, un dels drets universals de la humanitat.

Article 13:

1. Tota persona té dret a circular i escollir el seu lloc de residència a l'interior d'un estat.
2. Tota persona té dret a abandonar qualsevol país, àdhuc el propi, i a retornar-hi

Regina Segura López

El món a Parets

Passo amb el cotxe. Ella em veu i em saluda. Té un somriure als llavis. L'hi torno i penso: «quants anys fa que és aquí?». N'he perdut el compte. Més de sis, segur. Recordo que ella ens va vendre el nostre estimat Toc. « El gos ara ja en té set, segur», em dic a mi mateixa. Fa anys que som clients. Si la botiga és buida, sempre està disposada a donar un cop de mà als avis si cal apropar la bossa grossa de pinso al cotxe. Sí, ho heu endevinat, és la Gràcia, la noia de la botiga d'animals de l'avinguda Catalunya. El seu somriure va venir del sud, juntament amb la seva pell morena i els seus rínxols.

També el Hamid va venir del sud. Del Marroc? De Tunísia? Creieu-me que hem compartit una bona colla d'hores junts durant el curs escolar, a Can Butjosa, però ara mateix no us ho sabria dir. Vam descobrir, per exemple, que l'origen del llibre *La sopa de pedra* no era europeu, sinó de la cultura àrabiga. I què us puc dir d'en Hamid? Rumiaré. El seu nivell de perfecció en la feina ben feta, així com el nivell de coneixement de la llengua catalana, deixava enrere molts professionals. Estava al cas de tot: d'explicar els contes amb força gràcia a les criatures, dels noms dels pares i mares participants en les activitats, d'enviar-nos els correus electrònics de recordatori, de donar suport el dia de la trobada repartint fotocòpies d'articles per comentar. Res se li escapava. Ens va saber molt de greu quan ens vam assabentar que ho deixava, però li vam desitjar de tot cor el millor en la seva carrera, convençudes que triomfaria on anés.

La Li i família no paren. Primer, un restaurant, després, un basar. Més endavant, dos restaurants més: un a l'Eixample i un al poble. A més, un basar addicional, que no serà l'últim. Tots a Parets. Són unes formiguetes i amb això dels números no els guanya ningú. Estic per dir-li que vull fer classes de xinès, ara que el seu país està de moda, però a veure a quant em pujarà l'hora. Recordeu que ells negocien de manera diferent d'Occident. Primer, cal parlar de la família, i fins que entren en matèria poden passar dies o potser setmanes. És primordial que et tinguin confiança suficient. Sap que sóc clienta, potser no gaire habitual. «En tindrà prou amb això?», em pregunto. Em sembla que sí, perquè resulta que fins i tot som veïnes. Fa pocs dies, ens vam fer un tip de riure plegades quan vam ensopegar totes dues amb la mateixa rajola del carrer. Això m'aportarà algun valor afegit, oi?

Penso en tots ells. Aquests són somriures de debò. Res de falsedats, de mitges rialles, d'expressions sense vida que no arriben als ulls. Ells i només ells, quan somriuen, ens eixamplen l'ànima, perquè aquest somriure els ve directament del cor. Estem tan avesats a veure'ls, que ja no recordem la seva prèvia història personal, ni quines van ser les circumstàncies que els van dur fins aquí. Ara, però, ens reconforta la seva presència. Són uns més de la nostra

comunitat, del nostre Paret de cada dia. Amb els seus problemes i les seves pors, amb les seves arrels i les seves alegries. Com tots nosaltres.

És la Gràcia, de la botiga d'animals, en Hamid, de Can Butjosa, la Li, del basar xinès. Tenen una cara, un nom. Ells són, aquí i ara, els representants del seu país i els seus costums. Els hem acollit tan bé com hem pogut o com hem sabut. Res és senzill al principi. Potser també els hem fallat, siguem sincers amb nosaltres mateixos. Algun paretà o paretana ha obert una porta al món quan s'ha interessat per una altra realitat vital, per la situació d'un nouvingut o nouvinguda, per fer-los més propers.

«*¿Dónde está la calle San Jaime?*», em preguntava fa poc un noi sud-americà amb una nota bruta a la mà. Li ho vaig indicar com vaig poder, intentant recordar el munt de carrers de l'Eixample. «Ens cal de veritat, avui dia, agafar un avió per conèixer altres cultures?», em pregunto. Bé, sí o no, segons com vulguem aprofundir en el coneixement d'altres països. Pel que fa al contacte persona a persona, tenim tantes nacionalitats que conviuen a Parets avui en dia amb normalitat! Si voltem pel Raval i piquem a qualsevol porta sentirem l'olor del millor *tabule* de tot el Líban. També sabem que a casa l'Àngels gaudirem d'algun plat de cuina africana ben guisat. I en Sergi ens pot dir tranquil·lament quin és el plat preferit dels nepalesos, amb qui va compartir la pujada al cim més alt del món. Tampoc ens faltarà un obsequi de te amb menta a casa de l'Ahmed. Quan la Rosa va viatjar a Sarajevo va fer amistat amb una família. Tant va ser així, que quan al seu país va arribar la guerra, Parets va ser terra d'acollida. Més exemples? Us apunteu a donar-me'n vosaltres? Ampliem entre tots aquesta llista. Cultivem múltiples llaços d'amistat entre Parets i els pobles del món!

Elena Jardí Martí

Parets del Vallès al Dyabougou (Senegal)

Em dic Mamadou Keita. Sóc del Senegal, tinc 22 anys i visc a Parets del Vallès des de setembre de 2006. Quan jo vivia a Dyabougou, el meu poble, ningú coneixia Parets del Vallès. Ni la meva mare ni el meu pare ni els meus amics. Ni jo mateix coneixia Parets.

Al meu país, el Senegal, jo no hi vivia gens bé. El meu poble és molt petit i hi ha molta gent. És a prop de Missirah, a uns tres quilòmetres. Al meu poble hi falten moltes coses, per exemple electricitat, metge... No hi ha gaire feina, només d'agricultura. Hi ha gent que guanya una mica i hi ha gent que no guanya res. El meu pare no guanya res i jo mateix tampoc no guanyava res. Per això vaig agafar la pastera, per millorar la meva vida i així ajudar la meva mare, el meu pare, els meus germans i tota la família.

Per entrar aquí, a Espanya, he patit molt, però al final ho he aconseguit. Quan els espanyols em van rebre a Gran Canària, la seva benvinguda va ser detenir-me tres dies per analitzar si estava malalt. Després em van enviar a un camp de militars on vaig estar-m'hi quaranta dies. Després, cinc a Madrid. I vaig acabar el viatge a Barcelona, més concretament a Parets del Vallès.

Aquí trobo un amic de la família, el Sr. Chekhoubá. És un amic del Senegal, concretament del meu germà gran. Jo el coneixia, ja que som del mateix poble. Ell em deixa viure a casa seva, m'ajuda a anar a l'Ajuntament a empadronar-me, després anem al metge per demanar la targeta sanitària.

Jo estic molt content de viure aquí a Parets. És un poble bonic. Amb la gent de Parets no tinc cap problema. No he tingut mai cap problema ni a l'Ajuntament ni a Serveis Socials ni al servei de menjador ni a Càritas ni al metge. Quan he necessitat alguna cosa m'han posat facilitats. Vull felicitar tota la gent que està treballant en aquests llocs. També l'alcalde i la senyora Mercè, que m'ha ajudat molt i molt.

Aquí a Parets em falten moltes coses: feina, papers de residència... Però hi estic a gust. Parets és un poble petit i bonic que té gairebé un vuit per cent d'immigració. Aquesta immigració és de tots els països del món. Els habitants de Parets són respectuosos i no tenen problemes amb els immigrants.

La gent de Parets també té el nostre respecte. Està col·laborant amb l'Associació de Missirah per fer-hi un hospital i comprar una ambulància; això per a nosaltres és molt important, perquè veiem que es preocupen per Àfrica.

Aquí a Parets puc circular tranquil sense tenir la residència i això em posa més fàcil buscar feina. Porto tres anys i quatre mesos a Parets i només he treballat un any, que va ser quan vaig arribar. Si tingués feina, tindria papers i viuria molt més tranquil.

Ara vaig de casa a l'escola i de l'escola a casa i només miro la tele. Necessito treballar per estar content.

Mamadou Keita

Metàfora

Si busques bé veuràs que sóc natural i senzilla.

Cada matí, quan els sospirs del sol em desvetllen, enretiro lentament el suau llençol de rosada que la lluna deixa caure sobre el meu cos tranquil. Avui m'he despertat de sobte. Un tro sec ha malmès el bell son que m'acompanyava.

Les primeres gotes de la pluja humida m'anaven acarasant. Corre! Corre! Piulaven els atemorits pardalets llençant-se cap el primer forat que els pogués aixoplugar.

Allà, rere la Torre Malla, s'albirava un cel rogenc i ennegrit.

L'enuig del moment se m'ha anat apaivagant. Tot ha tornat a ser com abans, sense xivarri, només la dolça remor del frec de la natura en ser besada pel respectuós vent. He animat que tornessin els meus somnis, mentre deixava reposar el meu cos alertat...

Com fum de llenya encara humida cremant a la llar de foc de la Marineta, la meva imaginació ha ocupat tot el meu repòs.

Em tremola el cor, ho noto sense poder fer res. D'allà en el temps una veu fosca em destorba. Xiuxiueja amb insistència tot dient: sóc la nostàlgia que recorda la casa fortificada del baró Rocafort, la magnífica Torre de Cellers, sóc les parets romanes que ens han donat el nom i sóc qui, encara avui, plora la mort de l'església parroquial de Sant Esteve de Parets i el seu arxiu, cremats per les tropes de Felip V.

M'esforço per desfer-me'n. No puc! Em té presonera en el somni! Em giro desesperadament sense poder tornar a la realitat i l'escrio: « No sento cap nostàlgia pel passat. El passat no m'interessa; a més, no recordo res», li responc neguitejada com si fos Arranz-Bravo -aquell pintor que, amb Bartolozzi, van pintar les façanes exteriors de la fàbrica Tipel i va formar part de la història de l'art contemporani espanyol.

La veu es desfà amb grans rialles i, com si es tractés d'un joc, vaig prenent consciència del meu cos. Ara ja despert del tot.

Uf! És cert! S'acosta una gran tempesta. Hauré d'anar amb compte, no em convenen els aires gaire forts, em dic mentre em protegeixo.

Massa tard. El vent poderós s'acosta amenaçant-me i xiulant. No el miro, m'acluco. És la meva fi.

«De qui t'amagues, petita?», em pregunta tot cofoi. «No deu ser pas de mi? Una fulla com tu no té dret a viure més que les altres. No veus que el teu arbre ja és nu? Adéu!».

Amb un esbufec esgarriós m'ha fet caure del món. Sóc morta. S'ha acabat tot per a mi. «Jo no me'n volia anar», vaig dir mentre l'aire em gronxa sense saber on em farà aterrar. «Mare, mira! Quina fulla

més bonica! Me la puc quedar?», va preguntar la Susagna, la nena que em va recollir de la seva espatlla i que és on vaig anar a parar.

Em va guardar ben polida i estirada, a la pàgina 21 del llibre *Petita història de Parets*.

«Oh! Quin goig!», m'he afanyat a cridar. Ara ja formo part de la societat general, ara ja formo part d'un municipi que col·labora amb el Fòrum Universal de les Cultures i ha incorporat el Linux en la seva arquitectura informàtica. Em sento important i m'agradaria tenir com a principi la filosofia de la família Asensio: independència, innovació i creixement...

«Nena, a berenar!», diu la mare de la Susagna mentre li dóna un parell de iogurts Danone. Em dic a mi mateixa: sé que Isaac Carasso estaria molt content d'alimentar-la i nodrir-la d'aquesta forma tan sana. Llàstima que només sigui una fulla i no els pugui tastar tenint-los aquí mateix, a Parets.

Han anat passant el dies i ja s'acosten les festes de Nadal. L'enrenou que hi ha a la meva nova llar és massa complicat per a mi. De sobte, veig les maletes buides que acaben plenes de gom a gom. Els d'aquesta família són massa cridaners pel meu gust, i demostren tanta alegria que se'm fa sospitós. No entenc res de res. Què deu passar? «Anem de viatge!», diuen tots alhora, un matí del 21 de desembre. Sort que la meva mestressa, la nena, ha agafat el llibre que em fa de casa i m'ha guardat a la bossa de mà.

És una gran lectora.

Després d'un apassionant viatge amb el tren hotel Pau Casals -ens hem allotjat a *Gran Classe*- hem arribat a Ginebra. Quin gust! És la segona ciutat més gran de Suïssa després de Zuric. Els relotges de luxe són la seva especialitat, però també té fires internacionals com la de l'automòbil, la dels inventors i la del llibre. L'aigua del meu riu Tenes queda una mica escarransida al costat de la del llac Léman, però no està presonera com la del llac i això, per a mi, és molt important.

El paisatge suís està caracteritzat per una alta cadena muntanyosa que discorre a través de la zona central i sud del país, els Alps. El meu Parets només està a 94 metres sobre el nivell del mar, però ja m'està bé!

«Eh! Eh! Hola , sóc de Parets del Vallès!», crido desesperadament des de la falda de la nena que s'ha quedat adormida en un seient comodíssim del tren *Gotard Materhorn banh*, que arriba fins a Zermatt. No hi ha resposta. Els qui formen la flora suïssa no s'adonen de la meva existència. Sóc dins d'un llibre.

Donem voltes i voltes per un estret congost amb un tren i un altre. Jo procuro cridar tot el que puc, a veure si alguna fulla suïssa em contesta. Ni cas. Ja ho diuen: el tren no estima les muntanyes, però a Suïssa n'hi ha moltes i hem pujat a molts trens!

En arribar a Lausana, un cigne del llac Léman, agraït pel mos de pa que li ha llençat la mare de la Susagna, ens dóna la benvinguda. Quan ja se'n va, gira el cap i em veu penjant del llibre.

«I tu qui ets?», em pregunta tot cofoi.

«Jo... Jo ? Jo sóc de Parets del Vallès!», li responc tota estarrufada. Caram! Algú s'interessa per mi!

«On és això?», m'interroga educadament, amb un accent afrancesat que em fa patxoca.

«A Catalunya!», li dic amb la mateixa educació, però sense l'accent francès, encara que reconec que he exagerat una mica el català de poble.

«No ho conec, no he sortit mai d'aquí. Potser la meva cosina, que ha viatjat...», afegeix satisfet, mentre s'adreça a la colla de cignes de l'altre costat.

Al cap de res, uns dotze animalons vénen corrent cap on som nosaltres. Em miren de fit a fit i, el més vell, amb aire paternal, em diu: «No fas gaire bona cara, et convindria un canvi d'aïres. No et vols quedar aquí?».

«No, gràcies. Aquí, si no és per vosaltres, no parlo mai amb ningú. Els arbres de la muntanya han passat de mi i els de la ciutat i els pobles són tan bonics que no m'han fet ni cas», he dit tot seguit, amb to llastimós. A Parets tots els arbres, plantes i flors em coneixen, tinc germans per tots els carrers i sóc feliç.

Com et dius?, em pregunta el cigne més jove. «Sóc una fulla del *Cercis siliquastrum*», responc orgullosament. «És conegut com a arbre de l'amor».

I com qui no vol la cosa, satisfeta la seva curiositat, van girant cua i s'allunyen majestuosament. El més gran de tots, però, a mig camí m'ha picat l'ull en senyal de complicitat.

«Què passa aquí?», em pregunto tota esverada en notar que m'empenyen. «Ep, que això és casa meva!», però en mirar l'intrús m'enduc una gran sorpresa. «Ei, hola! I tu qui ets?».

«Jo sóc una fulla del *tilleul de la justice*, no t'enfadis que hi cabem totes dues. Estava morta de fred i cansada d'arrossegar-me pel terra».

«No, si estic contenta. No ho veus?», li dic amb una gran somris . «És que no t'esperava. És millor viatjar acompanyada», afegeixo fent-li lloc, «la nena ha recollit una fulla més petita que jo, però té uns colors que m'agraden», em dic per conformar-me.

I si no m'agraden els colors, què? La faré fora? Li faré la guitza? No! No m'importa d'on sigui ni com sigui. Només m'importa que hi sigui i jo pugui ajudar.

Ara, i que quedi entre nosaltres, després de veure món, fer algun amic i sortir acompanyada com he sortit de Suïssa, torno a casa sentint-me del tot internacional!

Maria Teresa Farré

Parets arreu del món

Em dic Diame Sidibe. He vingut del Senegal amb pastera i tinc 22 anys.

La meva família està formada pel meu pare, la meva mare i quatre germans.

Jo sóc el germà gran. El meu pare té tres fills més amb una altra dona.

Al Senegal vivíem tots junts en un mateix pis, tres adults i vuit nens. En total onze persones.

Vaig decidir venir a Parets perquè coneixia un noi amic meu: Cekhoub Sidibé. Al Senegal, passàvem molta gana, i vaig pensar que aquí no en passaríem tanta. Un dia vaig decidir marxar del Senegal, i sense acomiadar-me, vaig anar al port, i vaig pagar una pastera. Després d'una setmana sense menjar, només bevent aigua, vaig arribar a Las Palmas de Gran Canaria. Vaig estar 40 dies a la presó i em van alliberar després de pagar-me un bitllet d'avió fins a Màlaga.

Vaig quedar-m'hi un mes vivint gràcies a l'ajuda de la Creu Roja.

Vaig venir a Parets perquè la Creu Roja em va pagar el bitllet a Parets, i ara visc amb el meu amic al carrer del Sol, número 4, segon pis, segona porta.

No he trobat mai cap feina, els meus amics em donen menjar, encara que no menjo tant com al Senegal, perquè ells tampoc treballen, i no poden comprar-ne.

M'agradaria que algú em donés feina i així estaria més content, perquè els dies són molt avorrits i llargs. Jo voldria ser útil per als altres i em donaria confiança per millorar la situació.

Jo només vull treballar del que sigui i poder enviar algun euro al Senegal per a la meva família.

Diame Sidibe

Parets arreu del món

Jo vaig néixer a Girona l'any 1946.

Em recordo de quan era petit: em van posar en un hospici de Girona. Els meus pares eren pobres i no em podien mantenir, però jo diria que em van abandonar. En aquell temps hi havia molts nens abandonats, era un mal de la dictadura del franquisme. Ho vaig passar molt malament i vaig plorar molt.

Va arribar un dia que vaig decidir escapar-me de l'hospici, però em van enxampar i em van portar al tribunal tutelar de menors. Recordo que érem uns dotze nois. Hi vaig estar uns cinc mesos però com que van veure que em portava bé em van dir que em portarien a les granges i vaig anar a Lliçà de Vall, més ben dit, m'hi van portar.

A Lliçà de Vall, en un lloc que es diu les Torres, m'hi vaig estar fins que vaig anar a fer el servei militar. O sigui, em van prendre tota la meva joventut. En fi, és llei de vida i s'ha d'assimilar, tirar endavant i viure bé el temps que tinguis de vida.

Quan vaig acabar el servei militar el meu cap ja sabia on anar. El meu cap em va dir: « has d'anar a viure a un poble molt proper a Lliçà de Vall...» i aquest lloc era Parets del Vallès. El cap em donava voltes, però vaig decidir-me per viure a Parets. Em recordo que vaig venir a viure-hi l'any 1970, en una fonda que li deien Can Boté.

La veritat és que els primers dies costa molt integrar-te, perquè no coneixes ningú, fet que sol passar a tot arreu.

Hi va haver un temps que ho vaig passar molt malament pel meu mal cap. Em vaig trobar molt sol i em vaig tirar al vici de beure alcohol i jugar a les màquines. Era ludòpata i les escurabutxaques em fotien tots els cèntims. També fumava molt, era un perdut.

Va arribar un dia que no vaig poder més i vaig anar a Serveis Socials. Em va atendre una noia que es deia Srta. Carmen, una gran dona, sabia molt de la seva tasca.

Vull agrair a Serveis Socials tot el que estan fent per mi des que vaig haver d'anar a Granollers a curar-me de tots els vicis i fins avui.

Gràcies a Serveis Socials he tornat a viure i em trobo molt bé. Avui la meva tasca és viure bé tot el temps que em quedi per viure, ho passo malament per la meva economia, però és pel meu mal cap.

En fi, dono les gràcies a un poble que m'ha acollit, un poble de molta història, pels 1100 anys d'història.

Agraeixo molt haver viscut a Parets i a tot el que l'envolta, i sobretot a Serveis Socials de Parets, perquè sense ells estariem perduts. Moltes mercès i visca Parets del Vallès i els seus habitants.

Antonio Morales. *Parets, 30 de novembre de 2009*

*Parets està al món
i estem orgullosos de viure aquí*

Parets arreu del món

Gràcies a Déu, Parets es coneix arreu del món per totes les persones del poble: joves, grans, nens i immigrants. I que sempre estiguem aquí.

L'alcalde i el seu equip es porten molt bé amb la gent, perquè respecten les nostres raons i compleixen les promeses quan algú necessita alguna cosa, per exemple la Mercè.

De veritat, les persones de Parets som bones per al poble, gràcies a Déu, tant vosaltres com nosaltres. Parets està al món i estem orgullosos de viure aquí.

I són molt importants els nens per desenvolupar el món, perquè gràcies a ells el poble de Parets està al món, i gràcies a vosaltres i a nosaltres. Déu beneeixi Parets per sempre.

Per tal de poder ser feliços, la gent necessita treballar amb dignitat. De vegades, les empreses volen enganyar les persones i ens miren com si fóssim rucs, també incompleixen els contractes i no respecten els nostres drets. De vegades, tenim paciència perquè ens hem d'aguantar i els empresaris creuen que no els entenem i que som ignorants, però això no és cert: nosaltres parlem com a mínim deu idiomes i molts sabem escriure i llegir, però ens falta confiança per poder parlar bé.

En el meu cas, vaig venir a Parets per treballar i encara no he aconseguit cap feina.

El meu país és Ghana. Els carrers són bonics, la gent crida molt, normalment estem al carrer prenent el te i parlant de la vida. Les persones són bones i agraïdes. Les persones dolentes o lladres, quan fan alguna cosa dolenta, els peguen o fins i tot els maten.

Hi ha molt respecte a la gent gran: quan els fills són grans cuiden de les mares, perquè la mare t'ha donat la vida. Per exemple, els fills som els que hem de cuinar i rentar els plats, rentar la roba i fer-ho tot per la mare.

Aquí a Parets, i a Espanya, no hi ha el mateix respecte per la gent gran. Al meu país no pots faltar al respecte a la mare. Aquí si un fill té un problema amb la mare truca a la policia i això no pot ser.

Ziyinda Mohammau

Gràcies, Parets

Parets és ara el meu poble,
lloc bonic i acollidor,
el que amb el pas del temps
se'n va emportant el meu cor.

És el poble entusiasta
amb la seva gent plena de bondat,
gent bona que ens ajuda a
trobar una mica de felicitat.

És el meu poble i el de la meva família
de tots els que vénen buscant
alegries i benestar.

És el que ens estén els braços
per oferir-nos el millor.
El que no mira costums, raça ni color.

És el poble lluitador
davant el món sencer per
la seva gent sense aturar-se.

És el poble tranquil on brilla la pau
per a tots els que estimem
de veritat.

És el poble testimoni del meus laments
davant tanta soledat,
soledat que envaeix el meu cor per
haver deixat la meva pàtria i la meva llar.

És el poble al qual vull expressar
els meus sentiments amb sinceritat
el que portaré sempre al meu cor
i no oblidaré per la seva bellesa i lleialtat.

Parets, el que estima de veritat
a tot germà que va buscant una
mica de justícia i igualtat.

Parets, casa de tots els que
anem per la vida i l'univers,
sense tenir un rumb fix
on reposar.

Olga Lucía Palma

Filant futurs

Un fil d'esperança
m'uneix al passat.

De l'origen al campanar
el camí fa plecs al cor
i el desig trasmudat en suor
m'empeny a l'esforç quotidià.
El poble que va filar
m'amara com l'aigua al lli,
em transforma ben endins.
El mateix cos, un altre esguard.

Però l'enyor del paisatge erm
afluixa les portes dels ulls,
el riu desboca sonor
deixant el teixit malmès.

El poble que va filar
fa de malla entre tu i jo.
Unes mans multicolors
fan nusos al canemàs.

Un fil d'esperança
m'uneix al demà.

Mariana Pérez Guevara

D'aquí has sortit

Parlem d'amor?
Aquí i ara, allà i demà.
Recordes el teu temor?
Es troba lluny, no tornarà.
Tot ho pots fer, acompanyat.
Situa't bé, al meu costat.

Anar i venir, fem el món nostre,
retre homenatge a qui ens permet... somniar.
Redibuixar el país, el nostre nou sostre,
és un vell esclap per caminar.
Unim les veus per fer un sol rostre.

De tan lluny véns? On has estat?
Ets el meu amic, ja t'he trobat.
Les teves glòries m'han ajudat.

Marxes allí... just, quan t'he sentit?
Ocupa massa... el que has patit.
No oblidis mai... que d'aquí has sortit.

M. Teresa Farré i Balasch

El viatge

El sol roig
s'aixeca rere les dunes.
Davant, un immens mar blau
que il·lumina un nou dia.
El reflex de la matinada,
els primers raigs de llum.
Sobre la sorra, desplaçant-se
amb suavitat sobre l'aigua:
estrany paisatge per als meus ulls.

No havia vist mai la mar,
ni sentit la seva brisa, ni la calor del desert
ni pràcticament res que no fos la meva terra,
la de l'alegria i el patiment.

Estic cansat!

No sé si ploro per la joia
d'estar tan a prop
de la llibertat, de l'esperança.
O tan sols és per cansament,
pels peus inflats
i plens de llagues.

Potser per la terra
que deixo enrere!

Potser per pares i germans!
Ploro.

I potser només és per la sal de la mar.

Josep Comas Porto

Parets arreu del món

Parets, parets i més parets.
Per què són les parets?
Les parets ens separen,
però també ens fan ser família.

Les parets ens protegeixen del fred,
però també ens impedeixen que ens escalfi el sol.
Les parets són grans, mitjanes, petites,
n'hi ha per a tots el gustos, de tots els colors,
de diferents materials, formes, amplades.
Però parets com les del meu poble, Parets, no n'hi ha.

Parets és el meu poble.
És un poble del Vallès Oriental,
on, com en d'altres, trobem gent de diferents cultures,
i que viuen la crisi com poden.
És un poble industrial,
amb fàbriques i tallers.
És un poble agrícola, de petits horts,
que encara queden del passat.
Hi ha escoles privades,
públiques, concertades.
Hi ha dues esglésies,
una en un cap del poble.
Hi ha un riu, un llac i alguns parcs.
Hi ha el CAP d'atenció primària,
Una estació i fins i tot un circuit,
El Circuit de Catalunya.
La piscina, la biblioteca, el pavelló.
I no m'agradaria deixar de dir
altres llocs que ara mateix no recordo.

Parets, parets i més parets.
És un poble, un poble que viu i respira.
Un poble on tothom vol ser família,
i un poble ideal per viure.

Diame Sidibe

